

'La seducció d'uns talons'.
L'espectacle 'Trans (més enllà)' exposa de manera ben transparent la biografia i el pensament dels protagonistes, testimonis reals d'una Barcelona que, sovint, ignora.
EMILIA STÉFANI-LAW

Els 'altres' nosaltres

El Teatre Lliure ha decidit visibilitzar el teatre integratiu, que fa un pas més que el comunitari, perquè incorpora al repartiment gent amb dificultats d'expressió o amb situacions de risc d'exclusió. Aquests últims 10 dies n'han estrenat tres. Queda *Sis personatges* que construiran un *biopic* particular d'un sense sostre. És teatre per descobrir i reivindicar. Cal normalitzar-los d'alguna manera en les programacions i els càstings professionals. Han llançat les seves propostes buscant l'empatia a partir de l'humor, el grau més elevat de la intel·ligència. Tots som *altres*; tots som *nosaltres*.

'Trans (més enllà)'

● Didier Ruiz trasllada a escena testimonis reals, que s'expressen amb les seves paraules i esquitxen d'emoció al públic. Ara ha estrenat la sèrie sobre la transsexualitat. Torna a ser un cant en primera persona, que descobreix, gràcies als testimonis, una vida de decisions a la contra de la societat que els ha alliberat, els ha permès trobar la pau. Per això, davant de la situació marginal, insultant o violenta, acaben ventent les escenes de llum, d'esperança, de somriure. De vida. Els testimonis obliguen el públic a fer una revisió personal. A formular-se preguntes incòmodes sobre com senten la sexualitat i sobre com s'accepta la diferència. Tots estem en trànsit, continuament, confirmant o negant les hipòte-

TRANS (MÉS ENLLÀ)

Didier Ruiz

Direcció: Didier Ruiz

Lloc i dia: Dimecres 9 de maig, al Lliure de Gràcia

CINEMA

Escenaris Especials

Direcció: Clàudia Cedó

Lloc i dia: Diumenge 13 de maig, a l'Espai Lliure.

HISTÒRIES D'ISTANBUL, A CONTRAPEU

Yesim Özsoy

Direcció: Joan Arqué

Lloc i dia: Dimarts 15 de maig (fins al 3 de juny), al Lliure de Gràcia

sis i construint-nos com a persones. El que redimeix és que tota acció amb consciència porta un creixement, un pas més cap a la felicitat i l'acceptació dels límits d'un mateix. El dispositiu és ben senzill. Anar construint un relat a partir de capítols que són coincidents entre els testimonis. La radicalitat de la vida aporta la tensió i la intenció. Ruiz en té prou d'aconseguir que condensin el seu relat, sense arribar a memoritzar-lo.

'Cinema'

● Clàudia Cedó insisteix des de fa més d'una dècada que el teatre és massa jeràr-

quic. Que només privilegia un tipus de persones. I que oblida, arracona o estigmatitza els que no responen a determinats cànons. Ella, amb els Escenaris Especials, ha descobert que el teatre és una eina d'apoderament per a aquesta gent amb risc d'exclusió social però és que, a més, són bons intèrprets. *Cinema* és ben bé això. Parlar del que preocupa aquest col·lectiu amb el seu punt de vista. Deixant que la ficció endolceixi la distància que hi ha amb els actors. Han rescatat algunes escenes de pel·lícules com *E.T.* (la capacitat de volar), *Quando Harry encontró a Sally i 9 semanas y media* (la sexualitat); *El bueno, el feo y el malo* (la mort) o *Cantando bajo la lluvia* (el Paradís) per bastir, en clau de comèdia, la vida d'un dissortat guionista de Hollywood que intenta colar el seu projecte a una productora. Passen per alt les dificultats socials que podrien desgranar en primera persona i prefereixen construir, des del seu dia a dia, les limitacions (fent veure que tothom té impediments i que el repte és saber-hi conviure).

Cedó ha crescut amb ells. De fet, bona part de la seva dramaturgia insisteix en aquest joc de realitat i ficció, de diferents percepcions. Així es pot entendre millor títols fantasiosos com *Tortugas: La desaceleració de les partícules*, *L'home sense veu*, o *Et planto*.

'Històries d'Istanbul, a contrapeu'

Per jugar al NoTemps, a la fragmentació de dues trames que s'entortolliguen capriciosament, cal donar al públic un codi per poder seguir-ho. Yesim Özsoy construeix una trama de dues famílies antagòniques a Istanbul. És la seva manera de plasmar els pensaments que s'enfronten en aquesta ciutat. Tot i l'arrencada d'un poema precís a sis veus que va desgranant la ciutat melancòlica que tan agradable pot ser per al turisme, l'actriu i dramaturga planteja una situació molt més quotidiana. Els planys d'una capital que no sap com sortir-se'n d'una situació política que viatja de l'europeisme a l'islamisme, a la frontera d'Europa. S'hi presenten dues famílies, tot i que l'enfrontament sigui generacional, més que social. I els joves varien la seva posició: des de fugir a acomodar-s'hi. Des de denunciar a obviar-ho. Özsoy fa bé de no resoldre, de no donar respostes. No s'acaba d'entendre per què el Lliure ha inclòs aquest espectacle al NOSaltres, quan hi ha molts altres títols més adequats per parlar dels refugiats com ara *El metge de Lampedusa* (que també han programat aquest curs) o altres com *El color de la llum* (amb fotoperiodistes a conflictes com el de Síria) o *Mos maiorum*, sobre l'emigració del sud del Mediterrani. Fins i tot, es podria haver comptat amb l'experiència inclusiva de *Mur* que trenca, des del circ, la distància física i mental que diferencia les persones (per les raons que sigui, també la de pertànyer a un país o un altre). *